

Imej vero!

Zdravnik in krščanski znanstvenik Stephen Paget je rekel, da v življenju vsakega človeka pride čas, ko bo zaigral igro kart z vero. (*The Faith and Works of Christian Science, Macmillan, New York, 1909*).

To je najstarejša izmed vseh iger. Ti in vera si sedita nasproti, vsak na svoji strani zelene zemeljske mize, in si gledata v oči. Po pravilih ti začneš prvi. Sediš in gledaš čez mizo, vendar ne vidiš njenih kart. Toda tvoje karte so dobre: imaš negotovo krutost narave, grešnost človeštva, zlo pijače, nečistost, bolezen in bedo nezaposlenih.

Ko mečeš karto za karto v upanju, da boš prebudil in končno zlomil njeno obrambo, vera ostaja mirna. Vržeš karto naravnega razdejanja, kot je potres na Haitiju, izbruh vulkana v Islandiji, cunami v Indoneziji – ona niti ne trene. Vržeš karto, ki razkrije smrt civilov v vojni, zlorabo nedolžnih, bedo ostarelih – ona je nepremakljiva.

Igra se nadaljuje. Imaš vse šibkejške karte in opaziš, da so njene karte vse močnejše. V rokah ima karte, ki jih ne boš nikoli premagal. Je zelo zrela in izkušena igralka. Pazi, da ohraniš svoj značaj skozi vso igro, in vedi, da ne igraš za denar, ampak za ljubezen.

Čeprav je to neobičajen način govorjenja o veri, pa Pagejev opis obuja resnico, da je vera lahko neprestani partner v vseh življenjskih okoliščinah. S svoje strani smo pripravljene sprejeti njeno spremstvo, vodstvo in moč.

Habakuk se je te lekcije učil sredi velike stiske. Kot drugi preroki je tudi on posredoval za ljudstvo v časih, ki so preizkušali vero ljudstva. Ker je bila politična prihodnost Izraelcev tolikokrat postavljena na kocko, so le-ti iskali odgovore v zavezah s tujci, močnejšimi in večjimi vojskami in v najrazličnejših pogajalskih tehnikah. Zdelo se je, da je to edini način, ki bo ohranil njihovo obrambo. Kakorkoli nepraktično se je to zdelo, pa so preroki, vključno s Habakukom, neprestano spodbujali svoje sodobnike k poglobljeni in bolj resnični veri.

V zagotovilo svojim poslušalcem, da jih Bog ne bo zapustil, je obljubil svojim poslušalcem: »[...]pravični pa bo v svoji veri živel« (v. 4).

Pavel v 2. pisma Timoteju spominja, da je vera Božji dar. Kot vsak dober dar, mora biti tudi vera nezakrita, da bi lahko govorila vsaki človeški potrebi in okoliščini. Vera mora biti tudi zamejena, ravno tako, kakor človek zameji ogenj, da se ne bi razširil. Brez pazljivega neprestanega stremjenja je vera v nevarnosti, da bo postala čuden kraj, ki ga obiščemo le v trenutkih obupa. Ob previdnem stremljenju vera postane način življenja v edinosti z Bogom. Ta edino nam da moč in upanje, ki ga potrebujemo, da bi prepoznali blagoslove življenja in da bi uspeli v boju z milostjo.

To pa je kvaliteta, ki jo Jezus v Lukovem evangeliju priporoča svojim učencem. Dlje kot ostajajo v Jezusovi družbi, bolj začenjajo razumevati razvejanost pripadnosti njemu. Ob tem, ko postaja pot za Jezusom vse težja, se začnejo zavedati, da nimajo moči, s katerimi bi odgovorili na te izzive. Ko Jezusu razkrijejo svojo zaskrbljenost, jim ne da tečaja iz reševanj konfliktov ali praktičnih napotkov, kako rešiti in vrednotiti izzive. Jezus svoje povabi, da bi vzgajali seme vere, ki je v njih začelo rasti. Kakšnekoli karte življenja držijo v rokah ali kakšnekoli roke stiskajo k svojim prsim, jih bo vera usposobila in okrepila, da bi živeli, ljubili, služili ubogim, pričali za resnico, ne glede na ceno, in delali za enakopravnost in pravico za vse ljudi.

Vera sedaj ohranja Jezusove učence. Kakšno srečo imate vi v življenju? Ali ste obteženi z dolgovi? Ste osamljeni? Ste izgubili ljubljeno osebo? Ste brez službe? Brez doma? Kakršnekoli karte imate v rokah, vera vas drži še trdneje. In Bog, ki vse vidi, ki vse ve, ki vse ljubi, je blizu kot utrip našega srca.

(vir: www.celebration.com)